

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Milana Procházky a soudců JUDr. Petra Polácha a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **Z. B.** (dříve Z. Ž.), bytem C. 541/95, B., zastoupeného Mgr. Michalem Wiedermannem, advokátem společnosti Mgr. Michal Wiedermann, advokátní kancelář, s.r.o., se sídlem Bauerova 491/10, Brno, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 7. 2015, č. j. 22971/15/5200-10422-708855,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Žalobce se včas podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, kterým žalovaný změnil rozhodnutí Finančního úřadu Brno III (dále jen „správce daně“)

ze dne 27. 10. 2010, č. j. 211701/10/290912701848, a to v části týkající se bankovního spojení. Tímto rozhodnutím (dodatečným platebním výměrem) správce daně žalobci mj. dodatečně vyměřil daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2007 ve výši 590 822 Kč a penále ve výši 118 164 Kč, celkem 708 986 Kč.

Na základě výsledků provedené daňové kontroly správce daně žalobci neuznal jako daňově uznatelné výdaje částku ve výši 1 788 171 Kč (bez DPH) dle přijatých faktur a pokladních dokladů o platbách v hotovosti od dodavatele, J. K., a to za následující práce provedené v období od 10. 4. 2007 do 31. 12. 2007: oprava betonového stožáru, zhotovení betonových základů a dlaždicové práce. Výdaje za uvedené práce správce daně vyhodnotil jako neprokázané, neboť žalobce nevyvrátil existující pochybnosti správce daně a žádným způsobem také neprokázal, že dodávky prací byly J. K. provedeny tak, jak bylo deklarováno na předložených přijatých fakturách.

Na základě dožádání místně příslušného správce daně J. K., tj. Finančního úřadu v Berouně, správce daně z jeho svědecké výpovědi zjistil, že žalobce nezná, nikdy pro něj žádné práce neprováděl, nevystavil žádné doklady a nepřevzal od něj ani žádnou hotovostní platbu. K otisku razítka na předložených dokladech uvedl, že razítko se shoduje s tím, které mu bylo odcizeno, ale podpis není jeho.

Správce daně proto přijaté faktury od J. K. neosvědčil jako důkazy a konstatoval, že žalobce v dané věci neunesl důkazní břemeno dle § 31 odst. 9 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o správě daní a poplatků“), když kromě formálních dokladů (faktur a pokladních dokladů) nedoložil žádný důkaz, který by osvědčoval skutkový stav tak, jak byl deklarován na předmětných fakturách. Žalobce tedy neprokázal, že předmětná částka související s úhradou přijatých faktur, na nichž jako dodavatel figuroval J. K., skutečně pro něj byla výdajem na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů ve smyslu § 24 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o daních z příjmů“). Správce daně proto žalobci zvýšil základ daně z příjmů za zdaňovací období roku 2007 a doměřil mu daň shora uvedeným způsobem. Tento postup a závěry správce daně následně v odvolacím řízení potvrdilo také Finanční ředitelství v Brně, a to v rozhodnutí ze dne 13. 7. 2011, č. j. 8495/11-1102-703207. V rámci odvolacího řízení doplnilo dokazování také o svědeckou výpověď manželky žalobce, D. Ž., kterou ovšem rovněž neosvědčilo jako důkaz. Jmenovaná totiž ohledně provedení prací J. K. a jejich hotovostní úhrady, nic konkrétního nepotvrdila.

Žalobce napadl toto rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně žalobou, na základě které Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 26. 9. 2013, č. j. 30 Af 143/2011 - 116, toto rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému (na kterého s účinností od 1. 1. 2013 přešla působnost odvolacího orgánu) k dalšímu řízení.

Žalovaný pak vázán právním názorem krajského soudu a po doplnění dokazování vydal dne 27. 7. 2015 pod č. j. 22971/15/5200-10422-708855 nové rozhodnutí, které žalobce opětovně napadl žalobou u zdejšího krajského soudu. Toto rozhodnutí je nyní předmětem soudního přezkumu ze strany krajského soudu.

II. Obsah žaloby

Žalobce v podané žalobě připomněl, že v posuzovaném případě je předmětem sporu mezi účastníky skutečnost, zda prokázal přijetí zdanitelného plnění od dodavatele J. K. Ve věci přitom již bylo dříve žalovaným rozhodnuto, avšak krajský soud toto rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení s odůvodněním, že žalovaný dospěl ke svému závěru na základě svědecké výpovědi J. K., aniž by dále prověřil její věrohodnost. Dle názoru žalobce se však žalovaný ani v novém rozhodnutí nevyrovnal s jím uváděnými důkazy a podklady obsaženými ve správním spise; a dále (což žalobce pokládal za zcela zásadní) neprovedl zjištění o obvyklé ceně plnění, jehož poskytnutí ze strany J. K. nebylo dle žalovaného žalobcem prokázáno. Na druhou stranu ovšem žalovaný nerozporoval plnění přijaté od investora a objednatele předmětných prací Dopravního podniku města Brna, a.s. (dále jen „DPMB, a.s.“), kdy vzhledem k objemu stavebních prací tyto žalobce zadal subdodavatelům, neboť v žádném případě nedisponoval dostatečným počtem zaměstnanců k provedení předmětných stavebních prací.

Žalobce neprovedl nový výslech J. K. a své rozhodnutí postavil na usnesení Policie České republiky (dále jen „PČR“) ze dne 28. 12. 2010 a úředním záznamu o podaném vysvětlení ze dne 29. 11. 2010, a to z toho důvodu, že zjištění a závěry učiněné PČR se shodují se zjištěními správce daně. Dle názoru žalobce je posuzování důkazů dle toho, zda podporují domněnky žalovaného či nikoliv, neakceptovatelné.

Žalobce dále namítal, že v rámci daňové kontroly předložil celou řadu písemných podkladů, především uzavřené objednávky a protokoly svědčící o stavebních (výkopových) pracích vykonávaných J. K. pro žalobce. Svá tvrzení doložil také svědeckými výpověďmi D. Ž., Z. K. a P. S. Žalovaný současně nezpochybnil, že předmětné práce byly provedeny, a to vzhledem k jejich odsouhlasení a úhradě objednatelem Dopravním podnikem města Brna.

Žalobce dále namítal, že žalovaný nesprávně vyhodnotil provedené důkazy, neboť prakticky pominul výpověď J. K. v trestním řízení vedeném Městským soudem v Brně pod sp. zn. 3 T 16/2014, ve kterém potvrdil provedení prací pro žalobce a naopak vycházel z výpovědi K. před správcem daně. Tato výpověď však výpovědi před městským soudem předcházela a svědek v ní práce pro žalobce popřel. Žalovaný současně nepřihlédl k výpovědím svědků navržených žalobcem, kteří vypověděli, že K. několikrát viděli na realizované stavbě a v jeho kanceláři.

Žalovaný v odůvodnění rozhodnutí uvádí, že svědek J. K. nepodnikal, vzápětí však osvědčuje, že pan K. podnikal minimálně od října do listopadu 2007, a to s ohledem na vystavené faktury za plnění poskytnuté v daném období na západě a severu Čech. Žalovaný tedy na jednu stranu přijímá tvrzení pana K., že nepodnikal v r. 2007 vůbec, na druhou stranu bez dalšího potvrzuje a nijak se nepozastavuje nad tím, že jiný finanční orgán eviduje a nerozporuje minimálně dvě faktury p. K.

Žalobce dále namítal, že žalovaný neprovedl znalecký posudek z oboru písmoznalectví k prozkoumání podpisů na přijatých objednávkách, předávacích protokolech a účetních dokladech. Rozhodující je totiž podpis osoby na příslušných dokladech a nikoliv jejich označení případně odcizeným razítkem.

Dle názoru žalobce pak žalovaný nedostatečně přihlédl také k reálnému fungování obchodních vztahů realizovaných při základních výkopových pracích, které probíhají téměř výlučně na základě ústních objednávek, jsou realizovány prakticky „anonymními partami“ příležitostně najímaných pracovníků z řad zahraničních dělníků, a to bez praktické evidence ze strany objednatelů těchto prací. Stejně tak vyplácení těchto pracovníků se děje téměř vždy v hotovosti, neboť 95 % pracovníků podílejících se fyzicky na výkopových pracích nedisponuje bankovním účtem, a jsou vypláceni každý týden. Žalovaný pak dle žalobce rovněž objektivně neposoudil specifickou poskytnutého plnění, spočívajícího ve výkopových pracích a instalaci betonových sloupů. Totožného znění byly i doklady vůči investorovi a objednateli služeb DPMB, a.s. Není proto neobvyklé, že žalobce nemohl uskutečnění zdanitelných plnění od J. K. (tato plnění se prokazatelně uskutečnila a žalovaný to ani nepopírá) prokázat jinými formami důkazů.

Žalovaný se dále vůbec nevyrovnal se skutečností, že žalobce musel na plnění poskytnuté ve prospěch objednatele prací (DPMB, a.s.) vynaložit náklady na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů dle zákona o daních z příjmů, a to bez ohledu na to, zda se mu podařilo prokázat poskytnutí předmětného plnění ze strany J. K. V opačném případě by dle názoru žalobce byly porušeny základní zásady daňového řádu a vůbec principy daňového řízení. Žalovaný se tak nezabýval obvyklou cenou prací poskytnutých DPMB, a.s., resp. kolik např. činí běžná marže stavebních firem při stavebních pracích, ať už poskytnutých přímo zaměstnanci stavební firmy nebo jejímu subdodavateli.

Žalobce proto v závěru podané žaloby navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí pro nezákonnost zrušil, věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a uložil mu povinnost nahradit žalobci náklady řízení.

III. Vyjádření žalovaného

Žalovaný ve svém vyjádření k podané žalobě stručně shrnul dosavadní průběh řízení, k němuž uvedl, že v nyní napadeném rozhodnutí postupoval v souladu s právním názorem krajského soudu vysloveným v předchozím zrušovacím rozsudku, jímž byl ve své rozhodovací činnosti vázán a s nímž se ztotožnil. Se svědeckými výpověďmi D. Ž., Z. K. i P. S. se vypořádal na str. 8 až 10 napadeného rozhodnutí. K výpovědi J. K. v trestním řízení se pak vyjádřil na str. 12 až 13 napadeného rozhodnutí. Žalovaný v této souvislosti zmínil skutečnost, že žalobce na jedné straně považuje J. K. za nedůvěryhodnou a nespolehlivou osobu, avšak na druhé straně jeho nekonkrétní výpověď v trestním řízení považuje za zcela zásadní. Žalovaný J. K. v roce 2014 opakovaně neúspěšně předvolal k podání svědecké výpovědi. S ohledem na nově zjištěné skutečnosti a rozporuplné výpovědi J. K. dospěl žalovaný k závěru, že by jeho opakovaná výpověď v roce 2015 nepřinesla žádná nová zjištění, což uvedl i v napadeném rozhodnutí.

K žalobcem tvrzeným rozporům v závěrech žalovaného týkajících se podnikatelské činnosti J. K. v roce 2007 uvedl, že dle sdělení příslušných orgánů v roce 2007 nevykonával žádnou podnikatelskou činnost. Vyšlo-li najevo, že určitou činnost vykonával v listopadu roku 2007 pro společnost v západních Čechách, neuskutečnil ji jako osoba samostatně výdělečně činná. Navíc není možné, aby současně vykonával určitou činnost v místech od sebe značně vzdálených.

Žalovaný dále uvedl, že znalecký posudek by byl zcela nadbytečný a v kontextu dalších okolností by nemohl sám o sobě prokázat uskutečnění stavebních prací J. K. Upozornil i na vizuální rozdílnost podpisů J. K. na předmětných dokladech, kdy není důvod pochybovat o tom, že J. K. nemohl všechny podklady podepsat v rámci obchodních vztahů se žalobcem. Ze záznamu PČR pak plyne, že J. K. bylo skutečně razítko odcizeno.

Pokud se jednalo o námitku, že žalovaný neprovedl zjištění o ceně obvyklé předmětných stavebních prací, žalovaný předně konstatoval, že se jedná o zcela novou námitku, která nebyla uplatněna v odvolacím řízení a v této souvislosti odkázal na závěry obsažené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 7 Afs 54/2007. Přesto žalovaný konstatoval, že mu není zřejmé, kam žalobce touto žalobní námitkou směřuje. Žalovaný v této souvislosti poukázal na rozložení důkazního břemene v daňovém řízení, k čemuž odkázal také na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2008, č. j. 8 Afs 97/2006 - 86, a vyjádřil se také k provedení prací pro objednatele DPMB, a.s. a ke specifickým fungování obchodních vztahů realizovaných při výkopových (stavebních) pracích.

Dle názoru žalovaného nicméně ani po doplnění dokazování provedeného v rámci odvolacího řízení žalobce neprokázal, že J. K. pro něj vykonal tvrzené práce a současně neprokázal, že této společnosti skutečně uhradil předmětné hotovostní platby. Žalovaný proto navrhl, aby krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl s tím, že se žalobci nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení.

IV. Ústní jednání

Při jednání účastníci setrvali na svých dosavadních tvrzeních, obsažených v dřívějších písemných podáních.

Žalobce ve svém vyjádření zdůraznil podstatné body žaloby.

Žalovaný v rámci svého ústního přednesu odkázal na dřívější písemné vyjádření k podané žalobě, jakož i na odůvodnění napadeného rozhodnutí.

Soud provedl dokazování rozsudkem Městského soudu v Brně ze dne 18. 8. 2014, č. j. 3T 16/2014-519, a to v části, kde je uvedena výpověď J. K. Soud pro úplnost dodává, že tento rozsudek je součástí správního spisu a žalovaný se k němu v napadeném rozhodnutí vyjadřuje (viz dále). Soud při jednání naopak neprovedl dokazování protokolem z hlavního líčení ve věci obžalovaného Z. B. vedeného pod sp. zn. 3 T 16/2014, kde je uvedena výpověď svědka

J. K., jak navrhoval žalobce. Soud tento důkaz neprovedl, neboť rozhodující část výpovědi svědka J. K., z které vycházel i Městský soud v Brně, je zachycena v jeho rozsudku č. j. 3 T 16/2014-519 a byla k důkazu provedena.

V. Posouzení věci krajským soudem

Žaloba byla podána včas [§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.). Dle § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích uplatněných žalobních bodů, jakož i z pohledu vad, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti, přičemž o věci samé rozhodl po provedeném jednání, neboť žalobce vyslovil s rozhodnutím věci bez nařízení jednání svůj nesouhlas. Dospěl přitom k závěru, že žaloba není důvodná.

Podstatou sporu v posuzované věci je řešení otázky, zda žalobce v předcházejícím daňovém řízení unesl důkazní břemeno ve vztahu k jím uplatněným výdajům ve výši 1 788 171 Kč na základě přijatých faktur od J. K., a to jako výdajům daňově uznatelným ve smyslu § 24 zákona o daních z příjmů.

V této souvislosti krajský soud na úvod připomíná, že pokud jde o rozložení důkazního břemene v daňovém řízení, je dle § 31 odst. 9 zákona o správě daní a poplatků, resp. dle § 92 odst. 3 a 4 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), daňový subjekt povinen prokazovat všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v přiznání (daňovém tvrzení nebo dalších podáních), nebo k jejichž průkazu byl správcem daně vyzván. Z četné judikatury Nejvyššího správního soudu v této souvislosti vyplývá, že daňový subjekt primárně prokazuje svá tvrzení především svým účetnictvím a jinými povinnými záznamy (srovnej např. již rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2008, č. j. 2 Afs 24/2007 - 119, či rozsudek ze dne 22. 10. 2008, č. j. 9 Afs 30/2008 - 86, oba dostupné na www.nssoud.cz). Avšak existence (byť i formálně bezvadných) účetních dokladů, tj. např. pokladničních dokladů či faktur, sama o sobě ještě zpravidla neprokazuje, že se operace, která je jejich předmětem, uskutečnila na dokladech deklarovaným způsobem (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 12. 2008, č. j. 8 Afs 54/2008 - 68, a obdobně taktéž již rozsudek ze dne 28. 2. 2006, č. j. 7 Afs 132/2004 - 99, oba dostupné na www.nssoud.cz). Správce daně může vyjádřit důvodné pochybnosti ohledně věrohodnosti, průkaznosti, správnosti či úplnosti dokladů zachycených v účetnictví, či jiných povinných záznamů, v tomto ohledu jej však tíží důkazní břemeno ve vztahu k prokázání důvodnosti svých pochyb dle § 31 odst. 8 písm. c) zákona o správě daní a poplatků, resp. § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu. „*Správce daně nemá povinnost prokázat, že údaje o určitém účetním případě jsou v účetnictví daňového subjektu zaznamenány v rozporu se skutečností, či dokonce jakým způsobem skutečně probíhaly, je však povinen prokázat, že o souladu se skutečností existují natolik vážné a důvodné pochyby, že činí účetnictví nevěrohodným, neúplným, neprůkazným nebo nesprávným. [...] Správce daně je zde povinen identifikovat*

konkrétní skutečnosti, na základě nichž hodnotí předložené účetnictví jako nevěrohodné, neplné, neprůkazné či nesprávné.“ (srovnej již výše uvedené rozsudky ze dne 30. 1. 2008, č. j. 2 Afs 24/2007 - 119, a ze dne 22. 10. 2008, č. j. 9 Afs 30/2008 - 86, oba dostupné na www.nssoud.cz). Pokud správce daně unese své důkazní břemeno ve vztahu k výše popsaným skutečnostem, je na daňovém subjektu, aby prokázal pravdivost svých tvrzení a průkaznost, věrohodnost a správnost účetnictví ve vztahu ke spornému případu, případně aby svá tvrzení korigoval.

Daňový subjekt pak bude sporné skutečnosti zpravidla prokazovat jinými důkazními prostředky než účetními doklady (opět srovnej již výše uvedené rozsudky ze dne 30. 1. 2008, č. j. 2 Afs 24/2007 - 119, a ze dne 22. 10. 2008, č. j. 9 Afs 30/2008 - 86; shodně však též např. rozsudek ze dne 31. 5. 2007, č. j. 9 Afs 30/2007 - 73, resp. rozsudek ze dne 30. 4. 2008, č. j. 1 Afs 15/2008 - 100, dostupné na www.nssoud.cz). Jak v této souvislosti Nejvyšší správní soud vyslovil ve svém rozhodnutí ze dne 27. 1. 2012, č. j. 8 Afs 39/2011 - 109: *„Vynaložení výdajů lze osvědčit i jiným způsobem než účetním dokladem. Pokud tedy daňový subjekt jednoznačně prokáže, že deklarovaný výdaj skutečně nastal, byť za jiných okolností, než je uvedeno na daňovém dokladu, je možné jej v souladu se zásadou materiální pravdy uznat za výdaj vynaložený v souladu s § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů. Jedná se však o krajní situaci, kdy daňový subjekt nedodržel obvyklý způsob uplatnění výdaje, předpokládaný zákonem. Pokud chce daňový subjekt eliminovat důsledky svého pochybení, musí jednoznačně a transparentně prokázat vynaložení výdaje, tedy uvést a dokázat veškeré skutečné okolnosti týkající se předmětného výdaje, které budou v souladu s ostatními zjištěnými údaji a budou vytvářet přehledný a důvěryhodný obraz o celé transakci. [...] V případě zjištěných nesrovnalostí v účetních dokladech daňového subjektu důkazní břemeno leží na jeho straně. Správce daně je pouze povinen nestranně vyhodnotit důkazní prostředky předložené daňovým subjektem a tvrzení ohledně shledaného nedostatku v účetnictví. Jestliže i dodatečně poskytnuté důkazy v sobě zahrnují rozpory, nemohou zhojit předchozí nedostatky. Správce daně má totiž právo požadovat po daňovém subjektu kvalitní a perfektní nápravu původně uvedených nesprávností“* (pozn.: zvýraznění podtržením doplněno krajským soudem).

Dle ustanovení § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů se výdaje vynaložené na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů pro účely stanovení základu daně odečtou ve výši prokázané poplatníkem. Daňový subjekt přitom nese důkazní břemeno ohledně prokázání skutečnosti, že předmětný výdaj v daném zdaňovacím období skutečně vynaložil a že tento výdaj souvisí s dosažením, zajištěním a udržením příjmů (srovnej např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 2. 2005, č. j. 2 Afs 90/2004 - 70, dostupný na www.nssoud.cz).

Z výše citované judikatury Nejvyššího správního soudu v konkrétní věci tak sice může být nesporné, že daňový subjekt konkrétní služby (zde stavební či výkopové práce) skutečně pořídil, ovšem sama tato skutečnost ještě nevede k uznatelnosti takto uplatněného výdaje. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v již výše citovaném rozhodnutí ze dne 27. 1. 2012, č. j. 8 Afs 39/2011 - 115, dostupném na www.nssoud.cz, daňový subjekt *„musí totiž prokázat, že vynaložil výdaje právě takovým způsobem, jak tvrdil prostřednictvím předložených účetních dokladů, nebo jak dostatečně tvrdil o jinak uskutečněné transakci s věrohodným vysvětlením*

nesprávnosti účetních dokladů. I v situaci, kdy je samotné pořízení zboží nebo služeb daňovým subjektem nepochybné, pak správce daně v důsledku neunesení důkazního břemene daňovým subjektem nemusí výdaj uznat“ (pozn.: zvýraznění podtržením doplněno krajským soudem).

V projednávané věci přitom žalobce ve vztahu k uplatněným výdajům v celkové výši 1 788 171 Kč (bez DPH) za provedené práce v období od 10. 4. 2007 do 31. 12. 2007 primárně plnil svou důkazní povinnost fakturami od J. K., včetně připojených pokladních dokladů o úhradách těchto faktur, a to za práce typu: oprava betonového stožáru, zhotovení betonových základů, dlaždicové práce. Správce daně hodnotil výdaje v této výši jako neprokázané, neboť žalobci se nepodařilo vyvrátit pochybnosti správce daně, a také žádným způsobem neprokázal, že dodávky těchto prací byly uskutečněny tak, jak bylo na předložených fakturách deklarováno (tj. na nich označeným dodavatelem a v rozsahu odpovídajícím fakturovaným částkám).

Dožádáním místně příslušného správce daně J. K., tj. Finančního úřadu v Berouně správce daně z jeho svědecké výpovědi (viz protokol o ústním jednání ze dne 2. 8. 2010, č. j. 79500/10/026930204647), zjistil, že žalobce nezná, nikdy pro něj žádné práce neprováděl, nevystavil žádné doklady a nepřevzal od něj ani žádnou hotovostní platbu. K otisku razítka na předložených dokladech uvedl, že razítko se shoduje s tím, které mu bylo odcizeno, ale podpis není jeho.

Správce daně proto dospěl k závěru, že žalobce neunesl důkazní břemeno dle ustanovení § 31 odst. 9 zákona o správě daní a poplatků, neboť kromě formálních dokladů (faktur a pokladních dokladů) nedoložil žádný důkaz, který by bylo možné osvědčit jako důkaz prokazující výdaje deklarované v uvedené výši. Již také bylo uvedeno výše, že tento postup pak k odvolání žalobce rozhodnutím ze dne 13. 7. 2011, č. j. 8495/11-1102-703207, potvrdil také žalovaný, který k návrhu žalobce doplnil dokazování svědeckou výpovědí manželky žalobce, D. Ž. (viz protokol o ústním jednání ze dne 14. 12. 2010, č. j. 235039/10/290932707862). Avšak i ta v rámci své výpovědi sice uvedla, že J. K. *zná osobně, neboť manžel má doma kancelář a ona donesla asi 4 krát při jejich jednání občerstvení. Jeho občanský průkaz neviděla. K dotazu správce daně, zda byla osobě přítomna předávání peněz, uvedla, že manžel šel do prvního patra pro peníze a následně je osobně předal panu K. U předání peněz nebyla a neví ani částku. Když šla do kanceláře pro sklenice, viděla na stole ležet nějaké vypsání papíry. Někdy se naskytla u výkopových prací a viděla osobu J. K., jak řídí svoje lidi. K dotazu správce daně, jak věděla, že se jedná o lidi pana K., uvedla, že se to domnívá. Žalovaný rovněž doplnil svědeckou výpověď Z. K. (protokol o ústním jednání ze dne 22. 2. 2011, č. j. 49041/11/290932707862). Ten v rámci své výpovědi mj. uvedl, že žalobce se seznámil s p. K. na jeho doporučení za účelem vzniku obchodního vztahu ve stavebnictví. V letech 2006 a 2007 v Králově-Poli subdodavatelsky pracoval pro žalobce a tam právě pro žalobce prováděl výkopové a betonové práce p. K. se svými zaměstnanci, v počtu asi 5. To, že jsou to zaměstnanci p. K. svědek předpokládal ze služeb, které jim p. K. poskytoval např. odvoz na pracoviště. Osobně je neznal.*

Krajský soud také výše připomněl, že věc již byla předmětem jeho posuzování, a to pod sp. zn. 30 Af 143/2011. Předchozí rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně zrušil rozsudkem ze dne 26. 9. 2013, č. j. 30 Af 142/2011 - 116, a věc vrátil žalovanému k dalšímu

řízení. Krajský soud v tomto rozsudku vyslovil, že správce daně předložené formální doklady (faktury a pokladní doklady) zpochybnil na základě shora citované výpovědi J. K., přičemž tyto pochybnosti v obecné rovině zcela správně vycházely z toho, že doklad vystavený jinou osobou než tou, která ve skutečnosti plnila, nemůže být relevantním dokladem. Jinými slovy – pokud doklady nebyly vystaveny tím, kdo je na nich jako vystavovatel uveden, nemůže být výdaj prokázán. Za daného stavu proto krajský soud v odůvodnění předchozího zrušovacího rozsudku rozhodnutí vyslovil pro žalovaného následující závazné závěry: „(...) *Za situace, kdy důvodem pro doměření daně nebylo zjištění, že se žalobcem dokladované práce neuskutečnily, nýbrž to, že svědek J. K. zpochybnil pravost předložených dokladů k těmto pracím, nelze než dospět k závěru, že žalovaným provedené hodnocení důkazů neobstojí, neobsahuje-li hodnocení věrohodnosti výpovědi jmenovaného svědka, a to především v kontextu protikladné svědecké výpovědi D. Ž. a nehodnotil ani výpověď svědka Z. K. Vedle zmíněného zpochybnění věrohodnosti svědecké výpovědi J. K. lze totiž poukázat též na další skutečnosti, na které správce daně, resp. žalovaný zcela rezignoval a které se týkají např. toho, zda J. K. reálně fungoval a vykazoval nějakou činnost, zda byl plátcem DPH či zda měla nějaké zaměstnance (s ohledem na vykázaný rozsah provedených prací). To vše bylo nutno zjistit, ve vzájemných souvislostech vyhodnotit a teprve poté posoudit, zda žalobcem deklarované výdaje obstojí jako výdaje daňově uznatelné nebo zda jsou zde dány takové pochybnosti správce daně, resp. žalovaného, které by bylo možno akceptovat.*“

Žalovaný si v dalším řízení doplnil kopii úředního záznamu PČR ze dne 29. 11. 2010 o provedené zkoušce písma J. K. a kopii složenky odeslané žalobcem J. K. dne 6. 5. 2013. Dle žalobce byly tyto peníze určeny na cestu J. K. do Brna za účelem potvrzení pravdivosti tvrzení žalobce. Nebyl schopen doložit navrhované čestné prohlášení či originál podpisového vzoru J. K. Dále poskytl identifikační údaje o svědkovi P. S., který měl pracovat pro J. K.

J. K. byl správcem daně opakovaně předvolán, nakonec bylo zjištěno, že se v místě svého pobytu nezdržuje a jiné místo jeho pobytu není známo. Správce daně proto nemohl využít institutu předvedení ve smyslu § 100 daňového řádu.

Správce daně dále zjistil, že za rok 2007 J. K. i přes výzvu nepodal daňové přiznání k dani z příjmů fyzických osob a DPH, a proto mu postupem dle § 44 a 46 zákona o správě daní a poplatků byla vyměřena nulová daňová povinnost. Registrace k DPH mu byla zrušena ke dni 2. 11. 2007. J. K. ani nepodal vyúčtování ze závislé činnosti a funkčních požitků ani vyúčtování vybírané srážkou. V rámci daňového řízení vedeného u jiného daňového subjektu v roce 2010 byly zjištěny 2 faktury vystavené J. K., a to za období říjen a listopad za bourací práce pro společnost EKOLL, s.r.o.

Dožádaný správce daně přitom sdělil, že ve zdaňovacích obdobích 1. čtvrtletí 2005 až 3. čtvrtletí J. K. nevykonával žádnou ekonomickou činnost. Na základě kontroly DPH za 4. čtvrtletí 2007 bylo zjištěno, že p. K. uskutečnil dne 22. 10. 2007 a 8. 11. 2007 stavební práce ve prospěch odběratele EKOLL s.r.o. Správce daně dále získal od Okresní správy sociálního zabezpečení v Berouně dne 30. 5. 2014 informace o tom, že J. K. by veden od roku 2005 jako OSVČ, činnost mu byla ukončena z důvodu nesoučinnosti. V roce 2007 nebyl veden jako zaměstnavatel, byl sám v zaměstnaneckém poměru ve společnosti Euro Jordán, s.r.o. Podivín

(od 4. 9. 2006 do 18. 5. 2007) a společnosti Stern - Car, s.r.o. Rudná u Prahy (od 23. 5. 2007 do 10. 8. 2007).

Další důkazní prostředky správce daně získal od PČR, a to na podkladě zaslané výzvy k poskytnutí informací o průběhu trestního řízení iniciovaného trestním oznámením dne 17. 10. 2010 Z. B. na pana J. K., z něhož PČR poskytla kopii usnesení ze dne 28. 12. 2010, č. j. KRPB-23928-60/TČ-2010-060284-HEL. Policejní orgán uzavřel vyšetřování se závěrem, že z provedeného šetření vyplývající skutečnosti nasvědčují tomu, že J. K. ve své svědecké výpovědi provedené před správcem daně v rámci daňové kontroly žalobce uváděl pravdu, a proto nemohl spáchat žádný trestný čin a věc odložil.

Dále žalovaný získal od PČR usnesení ze dne 25. 5. 2012, č. j. KRPB-23928-29/TČ-2010-060284-HEL, v němž policejní orgán učinil závěr, že výpovědi pěti osob, které vyslechl na návrh žalobce (jednalo se o osoby Z. B., R. P., D. B., M. K. a P. S.), byly obsahově velice podobné a objevily se ve stejné době, proto policejní orgán nepochyboval o osobních vazbách na žalobce a všech pět osob považoval za nevěrohodné svědky, kteří vypovídali na žádost žalobce tak, aby trestní řízení ovlivnili v jeho prospěch. Lustrací evidence obyvatel a dalších informačních systémů těchto pěti osob nadto policejní orgán zjistil, že ačkoli tyto osoby tvrdily, že nemají k žalobci žádný vztah (a shodně tuto skutečnost tvrdil také žalobce), s výjimkou pana S. se jednalo o osoby, které jsou s daňovým subjektem v příbuzenském poměru nebo na něj mají ekonomickou vazbu (konkrétně Z. B. je zetěm žalobce, R. P. synovcem manželky žalobce, D. B. známý syna žalobce a M. K. opravoval žalobci dům). I v tomto případě tak policejní orgán věc odložil dle ustanovení § 159a odst. 1 trestního řádu.

Úřední záznam Policie ČR pak obsahuje výpověď J. K., týkající se jeho činnosti v roce 2007. Uvedl, že v roce 2007 pracoval jako dělník u firmy Euro - Jordán s.r.o. na jejich pobočce v Berouně. Jako živnostník provozoval výškové práce od roku 2003 do roku 2006, kdy se nechal zaměstnat u této firmy. Zaměstnanec nikdy neměl. K osobě žalobce uvedl, že jej nezná, předložené vystavené faktury pro žalobce popřel. Graficky jsou jiné a razítko by mohlo být to, co mu bylo odcizeno. Rovněž uvedl, že někdy v roce 2006 došlo k vloupání do vozidla firmy Euro - Jordán s.r.o. a odcizení firemních dokladů, včetně jeho dokladů a razítka.

Správce daně dále provedl výslech svědka P. S. (protokol o ústním jednání ze dne 4. 4. 2014, č. j. 1535666/14/30003-05403-707862). Svědek především uvedl, že ho na práci najal p. K., když šel kolem a pan K. tam prováděl kopáčské práce. Svědek pracoval na podkladě ústní dohody bez jakékoliv smlouvy či jiného dokladu, který by od něj obdržel. Práce byly prováděny v kolektivu 5 až 8 lidí, jednalo se o výkopy a betonování pro sloupy elektrického osvětlení. Svědek si na žádného spolupracovníka nevzpomněl, mělo se jednat o lidi ze Slovenska a často se střídali. P. K. mu zaplatil jen 3 krát a po dvou měsících, kdy mu neplatil, odešel.

Dle sdělení MSSZ byl svědek v době od 4. 10. 2006 do 23. 1. 2008 zaměstnancem u společnosti PROBUR s.r.o a od 1. 4. 2007 doposud je v jejich evidenci veden jako OSVČ.

Žalobce předně v podané žalobě namítal, že žalovaný se stejně jako v předcházejícím řízení opětovně nevypořádal se všemi jím navrženými důkazy a podklady obsaženými ve správním spisu. Takto uplatněné žalobní námitce však krajský soud nepřisvědčil.

Žalovaný, vázán právním názorem Krajského soudu v Brně vysloveným v předcházejícím zrušovacím rozsudku ze dne 26. 9. 2013, č. j. 30 Af 143/2011 - 116, shromáždil v průběhu řízení řadu dalších důkazních prostředků a na str. 7 až 15 odůvodnění napadeného rozhodnutí provedl jejich podrobné vyhodnocení. Především uvedl, že P. K. byl v roce 2007 v zaměstnaneckém poměru, mimo zaměstnanecký poměr provedl v období října až prosince stavební práce v oblasti západních Čech, a to pro společnost EKOLL s.r.o.

Žalovaný rovněž hodnotil výpověď manželky žalobce D. Ž. ze dne 14. 12. 2010 (viz protokol o ústním jednání ze dne 14. 12. 2010, č. j. 235039/10/290932707862), včetně jejího porovnání s výpovědí před soudem, jejíž obsah byl popsán v žalobcem předloženém rozsudku Městského soudu v Brně ze dne 18. 8. 2014, č. j. 3 T 16/2014 – 519. Poukázal přitom na zásadní rozpory v její výpovědi týkající se účasti u předávání peněz J. K., výše částky, zda viděla či nikoliv občanský průkaz J. K. Soud souhlasí s žalovaným, že její výpověď pak působí účelově a nevěrohodně, a to i s přihlédnutím k příbuzenskému vztahu D. Ž. k žalobci.

Žalovaný rovněž hodnotil výpověď svědka S. Uvedl, že jeho výpověď je velmi nekonkrétní a co do obsahu neověřitelná. Nebylo možné ověřit, že svědek skutečně pracoval pro p. K. Jeho tvrzení nebylo možné ověřit, neboť si nepamatoval jiné osoby, s kterými měl pracovat. Rovněž žalovaný správně poukázal na rozpor s informací MSSZ, dle níž měl být svědek v tomto období, tj. červnu a červenci 2007 zaměstnán u společnosti PROBUR. Soud dále odkazuje na shora citované usnesení PČR, podle něhož je výpověď tohoto svědka obsahově velice podobná jako výpověď dalších 4 osob, které jsou v příbuzenském poměru nebo mají ekonomickou vazbu na žalobce. To nasvědčuje účelovosti provedené výpovědi. Soud souhlasí s žalovaným, že tato svědecká výpověď nebyla schopna odstranit důvodné pochybnosti stran vynaložených výdajů, tj. nebyla schopna jednoznačně prokázat zejména časový průběh prováděných prací, jejich rozsah ani to, kým skutečně byly provedeny (když jinými důkazy bylo prokázáno, že se tak nemohlo stát ze strany J. K.). Nelze ani odhlédnout od aspektu účelovosti této výpovědi. Nebylo tudíž ani možné spolehlivě dovodit a určit skutečnou výši výdajů odpovídající provedeným pracím.

Soud souhlasí s žalovaným, že ani svědek Z. K. neprokázal, že došlo k faktickému uskutečnění prací v deklarovaném rozsahu a vyplacení jednotlivých hotovostních plateb J. K. v částkách uvedených na předložených dokladech. Svědek výslovně uvedl, že se obchodních a jiných jednání mezi žalobcem a J. K. neúčastnil. Svědek rovněž nebyl schopen s určitostí potvrdit, zda osoby, které viděl při provádění prací, byly skutečně zaměstnanci J. K. Taková svědecká výpověď tedy nemůže ani prokázat uskutečnění prací J. K.

Žalovaný logicky vycházel z toho, že J. K. neměl v roce 2007 zaměstnance a sám byl většinu roku v zaměstnaneckém poměru, a tudíž ani nemohl provést pro žalobce deklarované práce. V období října až prosince sice uskutečnil činnost pro společnost EKOLL, avšak stalo se tak v západních Čechách a toliko v období posledního čtvrtletí tohoto roku.

Žalovaný pak hodnotil i výpověď J. K. učiněnou před Městským soudem v Brně. Žalovaný uvedl, že u Městského soudu J. K. potvrdil, že práce pro žalobce vykonal a dostal od něj peníze, kterými vyplácel asi 5 až 6 brigádníků, které si najal. Svědek uvedl, že neví, kdo psal faktury, neví, zda z obdržných prostředků platil DPH, rozsah prací si nepamatuje, nepamatuje si ani výši prostředků, které mu měl žalobce předat. Ke zcela rozdílné výpovědi před správcem daně uvedl, že nemá paměť na jména, a proto si žalobce nepamatoval, nicméně u soudu jej přirozeně poznal. Dle žalovaného je zarážející, že si J. K. nepamatoval, že měl obdržet v roce 2007 od žalobce částku 1 788 171 Kč, nepamatoval si ani, za jaké práce měl částku obdržet. Žalovaný odkázal i na to, že J. K. byl dvětkrát odsouzen (do roku 2014 každý rok), nejčastěji za neplacení výživného a rovněž byl v nepříznivé finanční situaci. Pokud by obdržel od žalobce skutečně obnos 1,8 mil Kč, pak je jeho finanční situace v rozporu s jeho tvrzením před soudem. Dle žalovaného s ohledem na časový odstup od jeho výpovědi v roce 2007, lze jeho výpověď před soudem hodnotit jako účelovou, neboť mu již nehrozí za tvrzenou skutečnost (obdržení a nezdanění milionové částky) z důvodu prekluze žádný postih. Žalovanému se rovněž jeví jako nepravděpodobné, aby si J. K., který měl provádět práce od dubna do prosince 2007 a měl uskutečnit plnění v základu daně více než 2,5 mil Kč, si nebyl schopen vzpomenout na žádné podrobnosti o poskytnutých pracích. Žalovaný považoval J. K. za nedůvěryhodnou a nespolehlivou osobu, a to vzhledem k rozdílným výpovědím před správcem daně, PČR a soudem. Dospěl k závěru, že k jeho výpovědi nelze kvůli její nevěrohodnosti přihlížet. Nelze ji proto osvědčit jako důkaz prokazující či vyvracející tvrzení žalobce o poskytnutí služeb dle doložených daňových dokladů. Z tohoto důvodu ani nepřistoupil k opakování svědecké výpovědi. Soud se s jeho hodnocením výpovědi učiněné před městským soudem ztotožnil a dodává, že výpověď J. K. je natolik kusá a neobsahující podstatné informace, prokazující skutečné provedení deklarovaných prací a jejich úhradu v uváděné výši. Soud k tomu dále dodává, že věrohodnost jeho výpovědi je značně narušena tím, že svědek opakovaně vypovídal zcela odlišně, a to před správcem daně a i PČR, kde provedení prací pro žalobce popřel. Takto provedené hodnocení výpovědi J. K. učiněné v trestním řízení před Městským soudem v Brně se pak logicky vztahuje i na dokazování provedené před zdejším soudem, neboť se jedná o stejnou výpověď, která již byla i žalovaným hodnocena v jeho rozhodnutí.

K důkazům provedeným výpovědí K. i S. před Městským soudem v Brně soud odkazuje na žalovaným provedené shrnutí rozdílu mezi důkazním břemenem v řízení trestním a daňovém řízení. Jak plyne ze shora uvedeného, tak ani svědecká výpověď K. a ani S. neprokázala uskutečnění deklarovaných prací a jejich hotovostní úhradu v částkách dle doložených dokladů.

Jak již bylo uvedeno výše (a bylo tomu tak i v daném případě), i v situaci, kdy je samotné pořízení služeb daňovým subjektem (zde žalobcem) nepochybné, správce daně nemusí v důsledku neusnesení důkazního břemene daňovým subjektem výdaj uznat. V souladu se závěry výše citované judikatury Nejvyššího správního soudu, jakož i v souladu s nálezem Ústavního soudu ze dne 18. 4. 2006, sp. zn. II. ÚS 664/04, dostupným na <http://nalus.usoud.cz> (shodně srovnej též např. náleze ze dne 6. 12. 2006, sp. zn. IV. ÚS 48/05, dostupný tamtéž), lze připustit, že i nedostatky v obsahu účetních dokladů je možno dodatečně zhojit jiným způsobem. Pokud daňový subjekt jednoznačně prokáže, že deklarovaný výdaj skutečně nastal, byť za jiných okolností, nežli je uvedeno na daňovém

dokladu, je možné jej v souladu se zásadou materiální pravdy uznat za výdaj vynaložený v souladu s § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů. Je však nutno si uvědomit, že se jedná o situaci krajní, kdy standardní zákonem předpokládaný způsob uplatnění výdaje nebyl daňovým subjektem dodržen. Pokud chce tedy daňový subjekt eliminovat důsledky svého pochybení, musí vynaložení výdaje prokázat jednoznačným, transparentním způsobem, tedy uvést a dokázat veškeré skutečné okolnosti týkající se předmětného výdaje, které budou v souladu s ostatními zjištěnými údaji a budou vytvářet přehledný a důvěryhodný obraz o celé transakci. Součástí takového objasnění skutečného stavu věci je i logické vysvětlení, z jakých důvodů došlo k mylnému uvedení některé z podstatných náležitostí účetního dokladu. Povinností správce daně je dát prostor k tomuto projevu daňového subjektu a nezamezovat jeho aktivitám směřujícím k prokázání všech relevantních skutečností. Vzhledem k předchozímu zjištění nesrovnalostí v účetních dokladech daňového subjektu však leží důkazní břemeno právě na jeho straně, správce daně je povinen nestranně vyhodnotit jím předložené důkazy a tvrzení ohledně předmětného nedostatku v účetnictví.

V situaci, kdy žalobce v daném případě daňovým orgánům nenabídl žádnou věrohodnou skutkovou verzi reality, která by objasňovala a dokumentovala zjištěné nesrovnalosti a zejména pak časový průběh prováděných prací, jejich rozsah ani to, kým skutečně byly provedeny (když jiné důkazy podstatně zpochybňují jejich provedení J. K.), nebylo možno vůbec zjistit, v jakém rozsahu a kým konkrétně byly v roce 2007 tyto práce provedeny, a od toho také odvodit a spolehlivě určit skutečnou výši výdajů, které takto provedeným pracím odpovídaly. Správní orgány tak sice nezpochybňovaly, že určité práce musely být provedeny, a tuto skutečnost nezpochybňuje ani krajský soud, avšak v jakém skutečném rozsahu a kým se tak stalo, a zda vůbec žalobcem vynaložené výdaje zahrnuté v jeho daňové evidenci tomuto rozsahu skutečně odpovídaly, se již žalobci prokázat nepodařilo.

V tomto ohledu tedy nejsou případnými ani poukazy žalobce na to, že žalovaný nedostatečně přihlédl k reálnému fungování obchodních vztahů při výkopových či stavebních pracích, které jsou realizovány zpravidla anonymními partami příležitostně najímaných pracovníků. Rozhodl-li se totiž žalobce pro tento způsob zajištění prací, musel si být vědom rizika spojeného s možnou důkazní nouzí, do které se může vlivem této skutečnosti v budoucnu dostat, neboť je to on (a nikoli daňové orgány), kdo je povinen oprávněnost daňově uplatněných výdajů (včetně jejich reálného základu a výše) prokázat. V tomto ohledu tedy daňové orgány nebyly povinny za žalobce cokoli vyhledávat, ani se z vlastní iniciativy zabývat obvyklou cenou prací poskytovaných DPMB, a.s. v Brně, včetně toho, kolik činí běžná marže stavebních firem při stavebních pracích. I v tomto ohledu leželo důkazní břemeno zcela na žalobci, a pokud ani k těmto okolnostem správci daně, resp. žalovanému, nenabídl žádná relevantní tvrzení podložená konkrétními důkazními prostředky, nelze tuto skutečnost klást k tíži a vytýkat daňovým orgánům.

Na str. 10 a násl. odůvodnění napadeného rozhodnutí se pak žalovaný vypořádal také s žalobcem předloženým rozsudkem Městského soudu v Brně ze dne 12. 9. 2014, č. j. 3 T 16/2014 - 519, a to s odkazem na rozdíly, jimiž se trestní řízení odlišuje od řízení daňového. Soud uzavírá, že žalovaný se v napadeném rozhodnutí podrobně vypořádal se všemi žalobcem navrženými důkazními prostředky i s veškerým obsahem správního spisu tak, jak po něm krajský soud požadoval v předchozím zrušovacím rozsudku ze dne 26. 9. 2013, č. j. 30 Af

143/2011 - 116, jehož závěry byl žalovaný ve své další rozhodovací činnosti vázán. Žalovaný tak poukázal na konkrétní rozpory ve výpovědích svědků navrhovaných žalobcem a velmi podrobně se jim v napadeném rozhodnutí věnoval, přičemž je porovnal především s vlastními zjištěnými doloženými listinnými důkazy získanými od Okresní správy sociálního zabezpečení, od místně příslušného správce daně J. K., jakož i od Policie ČR.

Soud souhlasí s žalovaným i v tom, že v posuzovaném případě nebylo nezbytné provádět dokazování znaleckým posudkem z oboru písmoznalectví. S ohledem na shora uvedené hodnocení by totiž ani znalecký posudek nevedl k prokázání toho, že práce byly uskutečněny J. K. v deklarovaném rozsahu a byly za ně uhrazeny částky uvedené na žalobcem předložených dokladech.

Na základě všech výše uvedených skutečností tak krajský soud dospěl k závěru, že žalobce v průběhu daňového řízení neprokázal, že výdaje byly deklarovaným způsobem vynaloženy, a proto je správce daně nemohl uznat jako výdaje daňově uznatelné ve smyslu § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů. Pokud tedy žalobce žalovanému vytýkal, že se s existencí dle jeho názoru prokazatelných výdajů na stavební práce nevypořádal, ani tato námitka žalobce nemohla být důvodná. S ohledem na vše výše uvedené je pak také nerozhodné, že stejného znění jako doklady mezi žalobcem a J. K. mohly být také doklady vystavené mezi žalobcem a společností DPMB, a.s. jako objednatelem těchto prací a že je žalovaný u tohoto subjektu nijak nerozporoval.

VI. Závěr a náklady řízení

Krajský soud tak na základě výše uvedených skutečností neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého žalobce, který neměl ve věci úspěch, nemá vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení před soudem a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. Krajský soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 30. 8. 2017

Mgr. Milan Procházka, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
J. P.